

Nr 309.

Av herr **Pettersson** Hällbacken, *angående viss ändring i upp-
bördsreglementet.*

Det är en medborgerlig skyldighet att erlægga sin skatt, och det är för samhället betydelsefullt, att skatteplikterna i största möjliga utsträckning fullgöras. Men det är också ett samhällsintresse av betydenhet, att skatterna icke endast äro rättvist avvägda, utan även att det ges möjlighet för uppborndsorganisationen att på ett smidigt och oväldigt sätt tillämpa rättvisa och billighet vid skatternas indrivning.

Då det gäller kommunalutskylderna, kunna de kommunala myndigheterna i samråd med utmätningsmannen, då ömmande omständigheter för viss skattskyldig föreligga, tillämpa avkortningsförfarandet och i ömmande fall befria vederbörande från att erlægga påförd skatt. Så är däremot icke alltid förhållandet, då det gäller kronoutskylder, vilket framgår av uppborndsreglementets 22 §, som lyder:

Avkortning av kronoutskylder må äga rum,

då, enligt vad uppenbart är, utskyld påförts annan person än som vederbort, skolande så framt den icke rätteligen skatteskyldige på grund av stadgandet i § 29 är från betalningsskyldighet fri, i sammanhang med beslut om avkortning förordnas om det avkortade beloppets uttagande hos denne;

därest utskyld påförts skattskyldig dubbelt eller för högt belopp, dock ej om debiteringen skett i överensstämmelse med den skattskyldige av beskattningsmyndighet åsatt taxering, samt

då den skattskyldige saknar utmätningsbara tillgångar till utskyldernas gäldande och införsel i honom tillkommande avlöning, pension eller livränta enligt gällande bestämmelser icke kan äga rum, dock att avkortning icke må ske för belopp, som utgör fastighetsbevillning eller annan utskyld eller avgift, för vilken fast egendom svarar.

Här torde bemärkas, att bestämmelsen: *dock att avkortning icke må ske för belopp, som utgör fastighetsbevillning eller annan utskyld eller avgift, för vilken fast egendom svarar*, icke lämnar någon som helst möjlighet att tillämpa avkortningsförfarandet, då det gäller kronoskatt å fast egendom etc.

Följderna av denna benhårda bestämmelse äro i många fall ruinerande för både hem och familj.

En fattig arbetare vill skapa ett eget hem för sig och sin familj, han anskaffar tomt att bygga på, söker egnahemslån, som beviljas, eller upplånar medel på annat sätt, bygger sig en stuga under förhoppning att inom överskådlig framtida gälda byggnadsskulden. Framtiden ter sig ljus. Så råkar vederbörande ut för arbetslöshet, kanske även sjukdom. Något sparat kapital har han givetvis icke, då han ännu häftar i skuld för byggnadskostnaderna. Den förut måhända ljusa framtiden bliver mörk. Inkomsterna för livets nödtorftiga uppehälle understiga väsentligt utgifterna. Bland andra utgifter utgöra kronoskatterna en tyngande summa, och som han äger fast egendom, måste de gäldas, eller också toges det med stora försakelser åstadkomna hemmet i mät. Vederbörande måste måhända avträda sitt hem.

Ett annat exempel är en fattig gammal gumma, som äger en liten stuga. Hon får hjälp till sitt uppehälle av barmhärtiga människor och av kommunen, hon får sin kronoskattsedel att betala men har intet att betala med, lagen känner i sådant fall inga förmildrande omständigheter, det debiterade beloppet å kronoskatt måste erläggas.

Jag känner fall, där utmätningsmannen, i stället för att göra den skattskyldige hemlös, av medkänsla gäldat skatten av egna medel. I andra fall ha barmhärtiga människor fått träda hjälpande emellan för att rädda hem och härd.

Utom fall, som jag själv känner, ha upprörande sådana förtäljts mig av landsfiskaler och fjärdingsmän, som hava den svåra och otacksamma uppgiften att tillämpa denna lagbestämmelse.

Hårdheten i denna lagstiftning har de senare åren framträtt skarpare än tidigare beroende på arbetslösheten och därmed följande ekonomiska svårigheter för icke minst den fattigare befolkningen, vilken är fastighetsägare i ena eller andra formen.

Som en god medborgaranda i vårt land har sedan långliga tider gällt att stödja och hjälpa behövande, att bygga upp och att stärka hemmen och hemkänslan icke minst för de fattiga. Det är därför av betydelse, att påtalade bestämmelser i uppbördsreglementet borttagas, och att även avkortning av kronoutskylder efter sorgfällig prövning kan äga rum för belopp, som utgöra fastighetsbevilning, då ömmande omständigheter därför föreligga.

Prövning av sådana fall kan lämpligen överlåtas åt de kommunala myndigheterna jämte utmätningsmannen i orten.

På grund av vad sålunda anförts föreslås,

att riksdagen måtte besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag till ändrade bestämmel-

ser i uppbörsreglementets 22 §, så att, därest ömmande omständigheter föreligga, avkortning å kronoutskylder även må kunna äga rum för fastighetsbevilning eller annan utskyld eller avgift, för vilken fast egendom svarar.

Stockholm den 17 januari 1928.

Gust. Pettersson.
